

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku K. B.

przy uczestnictwie A. B., Z. B., D. B., S. B., A. D., G. G., K. G., M. G., W. G., Z. G.,
A. J., X. Y., J. M. J., T. J., E. J.-K., Z. K. i J. Ł.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 18 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki A. D.
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 19 sierpnia 2013 r., sygn. akt IV Ca [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestniczki A. D. na rzecz wnioskodawcy 600 (sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie jedna z uczestniczek postępowania złożyła skargę kasacyjną. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołała się na występowanie na tle tej sprawy dwóch ważnych zagadnień prawnych. Pierwsze dotyczy tego, czy Sąd II instancji rozpoznając apelację powinien badać zarzut strony, zgłoszony w toku postępowania w I instancji, gdy strona ta nie zgłosiła apelacji, bo rozstrzygnięcie było dla niej korzystne. Ten problem prawny na tle tej sprawy jednak nie powstaje. Jak wskazano w samej skardze kasacyjnej, Sąd II instancji rozważał, czy prowadzone przez uczestniczkę postępowania postępowanie administracyjne i jego zakończenie (ugoda) spowodowały przerwanie biegu zasiedzenia. Sąd II instancji jedynie nie podzielił poglądu uczestniczki, lecz kwestią się zajął. Ponadto, ze względu na przyjęty w prawie polskim model apelacji pełnej, jest jasne, że Sąd II instancji rozważa wszystkie zarzuty materialnoprawne, nawet jeśli nie są zgłoszone w samej apelacji, lecz dopiero w toku postępowania apelacyjnego przez drugą stronę sporu. Drugie istotne zagadnienie prawne wskazane w skardze kasacyjnej, uważane również za potrzebę wykładni art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w związku z art. 175 k.c., dotyczy tego, kiedy prowadzenie postępowania administracyjnego może (powinno) zostać uznane za przerywające bieg zasiedzenia. Jest jednak jasne, że z perspektywy prawa cywilnego czynnością przerywającą bieg zasiedzenia jest każda czynność właściciela podjęta w celu odzyskania prawa przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym. W konsekwencji powołany przepis prawa nie budzi wątpliwości interpretacyjnych. Mogą one powstać przy jego stosowaniu, gdy istnieje konieczność oceny, czy konkretna czynność doprowadziła do przerwania biegu zasiedzenia. Jeżeli skarżący nie zgadza się z rozstrzygnięciem, to może kwestionując to

uzasadniać występowanie w konkretnej sprawie podstaw kasacyjnych, lecz nie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. W szczególności nie może wymagać od Sądu Najwyższego pogłębionego, ogólnego i abstrakcyjnego wyводу co do tego, kiedy czynności podejmowane w postępowaniu administracyjnym przerywają bieg zasiedzenia.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[aw]